

V pondělí ve tři čtvrti na sedm, tedy čtvrt hodiny před začátkem koncertu kapely [Koňaboj](#) z Vyškova, byl prodán jeden lístek. Ten jsem si koupil já a očekával rekordní přesilovku, protože členů kapely je sedm. Jenže slunce zašlo za mrak, i když trochu pršelo, a nakonec nás tam bylo ve třech řadách asi osmnáct. Dorazilo totiž pár dívek, které říkaly "možu" a jiné nepražské výrazy a zdravily se s muzikanty, hlavně s Tomášem Bézou.

Koňaboj jsem zatím slyšel jen v Country rádiu, ale předchází jej pověst určitého "meteoru" vyneseno na vrchol Zahrady. Shodou okolností jsem včera nevyhrál Šaolínovu Bleskovku o CD Koňaboje, neboť jsem počet hlasujících diváků na Zahradě střelil od boku, byť jsem jméno starosty Vyškova pana Hájka vyhledal na stránkách města Vyškov. Jsou zkrátka lepší a tak jsem si po koncertu od Davida Řeháka CD koupil. Takže s Koňabojem kamarád nejsem, když jsem je nikdy předtím nikdy neviděl.

Koňaboj právě obdržel Krtečka 2003

Foto: Vítek Školník Urban

Můj vztah k žánru zvanému lidová písnička později folklór je poznamenán mým věkem. Zejména v padesátých letech se z rozhlasu bez přestání řinuly tóny desítek souborů písní a tanců, kterým pak vše ukázaly chorovody a hlasitý zpěv souborů ze Sovětského svazu přejíždějících v rámci družby. K folklóru jsem měl tedy stejně negativní vztah jako k ruskému jazyku, který byl do mě 12 let huštěn. Postoj k folklóru je velmi dobře vyjádřen v Kunderově Žertu líčícího mimo jiné, že pro syna primáše cimbálové kapely jsou přednější motocyklové závody než pověstná Jízda králů. Jenže šel čas a já začal vnímat lidovou píseň v její skutečné podobě, například zásluhou Minesengrů nebo Jaroslava Hutky.

Čas se nezastavil a já s nadšením poslouchám paní Šulákovou, kterou jsem v letech

Verejný sektor v Krakove aneb proc se bát (kone) ?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 21 Duben 2004 04:00

padesátých řadil do stejné složky jako ostatní soubory. A je tu Hradišťan , Fleret a další. a další.

A co Koňaboj? K názvu článku jsem použil informaci **Tomáše Bézy**, který představil profese členů kapely jako veřejný sektor - dva důstojníci (byl použit výraz "guma"), městský strážník, zdravotní sestra (**Jiřina Šm**

ukařová

) a učitelka

Dagmar

Bukvaldová

. Zbytek tvoří student a zámečník, veřejný sektor tedy převládá.

Kapele vévodí čistounký hlas Jiřiny Šmukařové. V její biografii stojí na prvním místě folklórní soubor Tatraň. Tento kořen je znát a myslím, že je to dobře. Kontrastem je sólová kytara **David Řeh**
áka,

aranžéra repertoáru pocházejícího zejména z Horňácka a Strání a zčásti i z východního Slovenska s typickým šišlavým hůtorem. David začínal v death metalové skupině Torture a Nottingham. Rockerský rukopis i styl hraní je dobrým kontrastem křehkému hlasu (ale i zjevu Jiřiny Šmukařové). Dagmar Bukvaldová jediná vystudovala konzervatoř a v kapele hraje především a flétny.

Městský policista připomínající, byť ve zmenšené podobě Marka Zavřela z Kvokálu, hrál včera na housle , mandolínu a jambe. Nejmadším členem kapely je **Martin Straka**, basový kytarista a na bicí hraje, skrytý za kapelou,

Karel

Dufek

, taky bývalý rocker.

Jak je můj první dojem dokreslený i pozdějším poslechem CD? Koňaboj není meteor na nebi folku. Je to dobře znějící zpěv lidových písní, z nichž některé pamatuji i ze zmíněných "zlatých rozhlasových padesátých let". Z kapely je cítit, zejména z Jiřiny a z Tomáše, že tyhle písničky mají rádi, a vyrůstali na nich. Nejde tedy o využití určité konjunktury folku, kde v některých případech nevěřím, že rodilý Pražák je duší na Moravě, v jedné ruce paličku od cimbálu a v druhé demižón, aby byl co nejvíc "in".

Takže díky, byl to docela hezký večer, Koňaboji, byť se nad vašimi hlavami vznášelo logo

Verejný sektor v Krakove aneb proc se bát (kone) ?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 21 Duben 2004 04:00

Velkopopovického kozla. Ve Vyškově je část veřejného sektoru v docela dobrých rukou. A navíc - hrajete spolu chvíli a máte toho jistě hodně před sebou.